

INRIKTNINGSPROGRAM FÖR HBT+

HBT+ ÄR VARKEN VÄNSTER ELLER HÖGER

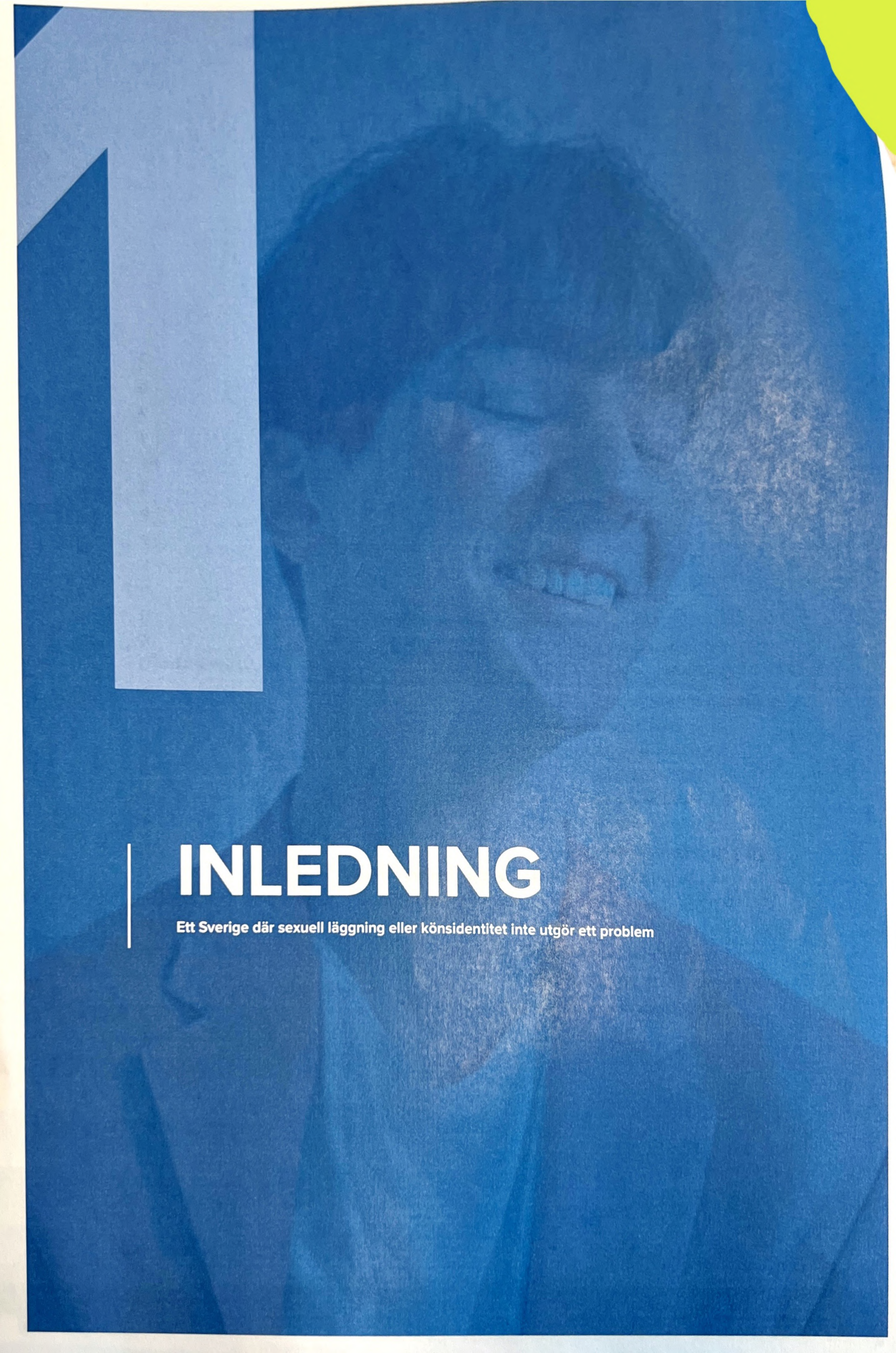
DET TILLHÖR OSS ALLA

Inriktningsprogram för HBT+

Förslag till Sverigedemokraternas landsdagar.
Författat av Johan Nissinen, Europaparlamentariker Sverigedemokraterna.

Innehållsförteckning

	4
1. INLEDNING	6
2. STATENS ANSVAR, SJUKVÅRD OCH FOLKHÄLSA	7
2.1. Suicidprevention ett samtal bort	7
2.2. Ett nationellt center för HBT+	8
2.3. Lika villkor att donera blod	8
2.4. En värdig vårdprocess för transsexuella	9
2.4.1. Snabbspår för vuxna transsexuella	9
2.4.2. Barn med könsdysfori - en noggrann utredning	10
2.4.3. Könsbekräftande vård för unga vuxna	11
2.4.4. Ansvar för de som ångrar sig	11
2.4.5. Uppföljningsmodell för juridiskt könsbyte	12
2.5. HPV-vaccin till alla	12
2.6. Minst en läkare som har kunskap	16
3. TRYGGHET GENOM LIVET	18
3.1. Kriminalisera omvändelseterapi	18
3.2. Utvisning vid hatbrott mot HBT+personer	19
3.3. HBT+säkra zoner	19
3.4. Nationell app för rapportering av trakasserier och hatbrott	20
3.5. Dubbelt straff för hatbrott	22
4. EU OCH INTERNATIONELLT	24
4.1. Svenska föräldrar- och äktenskap ska erkännas i hela EU	24
4.2. Dra in biståndet till homo- och transfientliga länder	24
4.3. Nej till fortsatt utvidgning av unionen	25
4.4. Handelsavtal ska beakta HBT+rättigheter	26
5. INVANDRING OCH INTEGRATION	27
5.1. Obligatorisk kurs i HBT+rättigheter för invandrare	27

INLEDNING

Ett Sverige där sexuell läggning eller könsidentitet inte utgör ett problem

Sverigedemokraterna är ett socialkonservativt parti som värnar människan och demokratin. Vi ser att demokratin inte är helt svart eller vit och att det krävs att vi tillsammans möts för att uppnå det Sverige vi vill ha och verka inom. På samma sätt som vi ser att demokratin är en samhällssten som gemensamt måste sättas, så förstår vi också att varje enskild människa inte är den andra lik, vare sig det berör den man ser sig som och känner att man är, eller som den man väljer att älska.

Sverige har sedan länge varit ledande i att stå upp för att människor oavsett sexuell läggning eller könsidentitet ska erkännas alla rättigheter som idag de allra flesta ser som självklara. På många sätt är vår syn på människan en av de mest progressiva i världen och vi kan vara stolta över att Sverige slagit fast vid dessa principer när andra länder valt att titta bort. Trots det här är det mycket som inte står rätt till idag.

Under många år har vänstern fritt fått hindra människor som inte identifierar sig som vänster i politiken att göra sin röst hörd i frågor som berör människor som är HBT+. Man har på många sätt tystat människor genom att diktera vilken åsikt som är rätt och vilken som är fel. Samtidigt har människor hamnat i glömska och resultatet har blivit att människor som är HBT+ lider i skuggan av vänsterns påstådda äganderätt av politik som berör människor som ser sig som HBT+.

Vårdköerna för transsexuella har ökat, vårdkvaliteten har försämrats, otrygghetskänslan för HBT+ personer har ökat för att nämna några exempel och i allt det här har också symbolpolitiken ökat istället för att skapa genuina och seriösa förutsättningar och lösningar för människor som är HBT+.

Det behövs en tydlig politik som står på faktagrund och som på riktigt skapar förutsättningar för råd, stöd, hjälp och skyddande av människor som är HBT+. En politik som vill lösa allting istället för som tidigare har resulterat i ingenting. Att faktiskt gå i bräsch och visa att Sverigedemokraterna vill ena alla svenskar under samma blågula flagga, att HBT+ varken är vänster eller höger, utan att det tillhör oss alla.

STATENS ANSVAR, SJUKVÅRD OCH FOLKHÄLSA

2.1. Suicidprevention ett samtal bort

Sverigedemokraterna ser att staten är av stor vikt för att vitala funktioner i samhället ska fungera och hålla god kvalitet. Naturligtvis står vi också upp för att staten är och ska förbli demokratisk. Det är däremot tydligt att staten bör ta ansvar när vissa instanser står på knäna och skriker efter vägledning, stabilitet och assistans.

Under de senaste åren har arbetsbördan ökat för flera viktiga samhällsfunktioner - inte minst för Sveriges sjukvård - där man har fått rätta sig efter den växande efterfrågan samtidigt som en del uppgifter, som kunde ha förebyggts och förbättrats, fått ta arbetstid som kunde ha delegerats vidare. Det är tydligt att varje givet stöd kommer att frigöra viktigt arbetsutrymme, hur litet stödet än må vara. Då gäller det att samhället ställer upp med viktiga resurser, istället för att som tidigare ställa krav och hoppas att det löser sig på bekostnad av vårdkvalitén. Genom mer stöd kommer också välmåendet förbättras hos både personalen och HBT+personer.

Människor som är HBT+ har oftare självmordstankar än den generella befolkningen och även om statistiken varierar från land till land, så går det att se ett alarmerande mönster - framför allt för människor som är transsexuella. I USA har 41 procent bland transsexuella försökt att begå självmord minst en gång i livet. I England är siffran för samma grupp 48 procent bland barn och unga och i Australien har så många som hälften försökt att begå självmord minst en gång i livet. En jämförande statistik bör alltså visa minst en liknande siffra även i Sverige och det hade därför varit etiskt omoraliskt och ansvarslöst att inte göra allting för att förebygga den psykiska ohälsan som är uppenbart hög hos transsexuella och övriga människor som är HBT+ och även förbättra den här statistiken. Allting annat bör och ska ses som ett samhällssvek.

SD vill:

att en nationell chatt- och/eller telefonlinje för människor som är HBT+ ska upprättas som kan ge råd, stöd och även verka som självmordsförebyggande dygnet runt.

2.2. Ett nationellt center för HBT+

Idag finns det bara ideella föreningar och privata verksamheter som bedriver hjälp för människor som är HBT+ och det här skapar en förvirring för människor vart de ska söka vård, vare sig det gäller psykiatrisk- och medicinsk hjälp eller om man bara behöver samtala med någon om bekymmer man har.

Människor som är HBT+ är vana vid att mötas av oförståelse och förvirring gällande situationer de befinner sig och möter i livet. Samtidigt går all initial kontakt med vården via Sveriges vårdcentraler, där frustrationen ökar såväl för personalen som människan som vill ha råd, stöd och hjälp och där personalen känner att de inte räcker till och att de saknar tillräcklig kunskap och erfarenhet. Det är tydligt att onödigt lidande skapas när det kan lösas relativt enkelt med samråd med vården och vad vården finner passar, men här bör staten vara behjälplig med tillräcklig assistans och medel för att upprätta en vårdenhets som HBT+personer kan söka sig till och få den trygghet de behöver.

Genom att upprätta ett särskilt nationellt center med inriktning för HBT+ kan man samla samtliga vårdtjänster på samma plats, vare sig det gäller vård och förebyggande insatser för HIV- och HPV-patienter, psykiatrisk- och medicinsk hjälp såväl som utredningar och vård för transsexuella. På så sätt får vi total översyn och kan snabbt erbjuda hjälp för människor som är HBT+ istället för att belasta övriga vården där kunskapen om HBT+ inte alltid är tillräcklig.

SD vill:

att ett nationellt center för människor som är HBT+ ska upprättas, där psykiatrisk- och/eller medicinsk hjälp och allmänt stöd ska kunna erbjudas, men även att all utredning och vård för transsexuella ska kunna säkerställas och kontrolleras.

— 2.3. Lika villkor att donera blod

Det är idag blodbrist i Sverige och det ropas efter att fler behöver bli bloddonatorer för att kunna fylla efterfrågan av blod. Vore sig problemet bottnar i att det inte finns tillräckligt många villiga eller om ersättningen för blodgivare är för låg, så finns det i alla fall ett fel som direkt skulle minska bristen på blod om det åtgärdades.

Att donera blod är för många människor en gåva och ett sätt att vara en god samhällsmedborgare. Det är också något som en stor del av befolkningen är villig att göra, men som just nu inte kan det på grund av nuvarande regler och villkor.

Det har länge varit svårt och ibland omöjligt för homo- och/eller bisexuella kvinnor och män att bli blodgivare. Historiskt var det med anledning av bland annat rädslan för HIV och aids, men då sjukdomarna inte längre är vad de en gång var, så är det svårt att förstå varför homo- och/eller bisexuella män och kvinnor fortfarande behandlas annorlunda av blodregelverkets regler.

Enligt statistik donerar 3 av 100 människor blod i Sverige, vilket uppenbart är för lite då ett larm har skickats ut om att det råder blodbrist i sjukvården. Det är också uppenbart att det är på icke existerade och felaktiga grunder som man medvetet försvårar för en stor del av Sveriges befolkning som är homo- och/eller bisexuella.

Vi kan få bukt på blodbristen i Sverige genom att införa lika villkor att donera blod för såväl hetero- sexuella som HBT+personer. Det är inte en fråga om att modernisera, utan att göra det som är rätt då det idag inte finns något som generellt motsätter sig ett mer inkluderande blodregelverk utan tvärtom, att vi genom det här faktiskt kan få fler blodgivare vars enda önskan är att vara en god samhällsmedborgare. Det har gått över 40 år sedan homosexualitet slutade klassas som en psykisk sjukdom - det är därför dags att kasta de sista kvarlevorna från en intolerant tid.

SD vill:

att det inte ska vara ett hinder att donera blod med grunden att man är homo- och/eller bisexuell. Sexuell läggning ska inte avgöra om en blodgivare är lämplig eller inte.

— 2.4. En värdig vårdprocess för transsexuella

Sverigedemokraterna förstår att alla människor inte är stöpta i samma form och att samhället behöver visa förståelse när en person känner sig osäker på vem han eller hon är och identifierar sig som. Det ska inte ses som ett erkännande av att man kan vara vad eller vem som helst. Däremot finns det inte någon motsägelse att en biologiskt född man- eller kvinna kan känna sig som det motsatta könet och att vården vid en sådan situation måste vara omsorgsfull så att den berörda människan får en så fullgod livskvalitet som möjligt.

Idag finns det alldeles för många brister i den här vårdprocessen och det skapar dels lidande för den berörda människan men också en frustration för personalen bakom det viktiga arbetet att de inte räcker till och kan ge den hjälpen de vill kunna erbjuda.

Idag ansvarar samtliga utredningar och vården för könsdysfori av ett antal regionala enheter och problemen har kommit att bli många. Fler söker vård och hjälp för könsdysfori och samtidigt väljer ansvariga läkare att avsluta sina anställningar och söka sig vidare vilket gör att utredningsteamet blir underbemannade. Det här har resulterat i att transsexuella eller människor med oklar könsidentitet som söker vård hamnar i långa vårdköer efter skickad vårdremiss, där 2 års väntetid för en första vårdkontakt snabbt stegrar till 3 år. De ansvariga sjukhusen har till och med ombett de som väntar på vård att söka sig till sjukhus i annat EU-land på grund av det växande antalet patienter, något som är helt

oacceptabelt. Just nu är det ingenting som tyder på att vårdköerna kommer att minska och inte heller de långa väntetiderna, utan tvärtom. Det här har bland annat öppnat dörren för att fler riskerar sin hälsa genom att köpa hormonella preparat på den svarta marknaden, något som delvis ska ses som en risk för människan men också som ett misslyckande för hela vårt samhälle som bygger på att man ska erbjudas vård.

Det är tydligt att fler åtgärder än en behöver komma på plats för att vi ska få bukt på de långa vårdköerna och det onödiga lidandet som just nu är vardag för människor som är transsexuella. Samtidigt finns det människor som önskar få sin process gjord och även om siffran är fortsatt låg och knappt över en procent, så är det uteslutande unga vuxna och barn. I det här avseendet måste samhället våga bekänna färg och utreda vad det är som kan ha gått fel och vad vi kan göra annorlunda för att minska antalet som känner ånger.

Samtidigt har transsexuella oftare självmordstankar än den generella befolkningen och det är därför uppenbart att nuvarande insatser är otillräckliga och att samhället måste göra allting för att förbättra nuvarande situation. Vare sig man är transkvinna- och/eller transman och oavsett ens ålder så måste samhället kunna erbjuda en värdig utrednings- och vårdprocess. Alternativet är att se på när fler hamnar i ett psykiskt lidande där konsekvensen många gånger är en ökad självmordsrisk, något som samhället omöjligt får acceptera.

2.4.1. Snabbspår för vuxna transsexuella

Idag sker utredningarna för könsdysfori med nästintill exakta tidsramar, vare sig man är vuxen eller om man är barn. Det här har resulterat i att kvalitén på utredningarna har försämrats och gett utrymme för att de som verkligen behöver en utredningsprocess inte kan ges en tillräcklig kvalitetsgod utredning. Att det ska finnas någon form av säkerställande, även för vuxna, är inte något man bör motsätta sig, men att utgå ifrån att vuxna människor och barn är i behov av samma utredningsprocess är att missa sig och skapa onödiga väntetider och vårdköer samt ett lidande som inte behövs.

Vuxna som erkänner sig som transsexuella har i de allra flesta fallen bestämt sig för att de behöver medicinsk intervention, däribland hormonell behandling och könsbekräftande operationer ingår. De har haft vetskap om vad de känner sig behöva under en lång tid och att då utsätta dem för lika utredningar och tidsramar som barn och andra unga vuxna är fel. Istället hade ett snabbspår för de som är över 18 år underlättat avsevärt för dels människan som mest troligt har lidit under lång tid, men också för att utredningarna för könsdysfori återfår kvalitet och ett säkerställande när blickfånget helt kan vara på unga vuxna och barn.

Det är viktigt ur ett moraliskt perspektiv att vara noggrann med livsavgörande beslut. Utredningsresurserna bör därmed uteslutande läggas på unga vuxna och barn. Det är de som behöver få tid att vara barn och förstå vad de vill, inte vuxna som redan har bestämt sig. En vuxens livsavgörande beslut är deras ansvar och kan säkerställas med en vårdmodell som baseras på ett så kallat *informerat samtycke*, där man noggrant redogör för de kort- och/eller långsiktiga effekterna av icke-reversibel behandling. En sådan vårdmodell skulle minska väntetiderna för könsbekräftande vård- och/eller utredning för barn och unga vuxna samtidigt som det skulle förbättra tillgången av vård för vuxna. På så sätt minskar vi också självmedicineringen och riskerna som följer.

SD vill:

att ett snabbspår ska införas för vuxna transsexuella där vårdprocessen från utredning för könsdysfori till medicinsk intervention går fortare genom att införa en vårdmodell som bygger på *informerat samtycke*.

2.4.2. Barn med könsdysfori - en noggrann utredning

Det har under de senaste åren blivit vanligare att unga vuxna och barn söker stöd och vård för könsdysfori. Det kan påstås att det har sin grund i att unga människor påverkas av dagens öppna samhällsklimat, men det hade varit ansvarslöst av samhället att vägra se att även utvecklingen av att fler vågat komma ut gör att andra hittar modet att göra det också. Unga vuxna och barn är däremot i en särskilt utsatt position där man kan påverkas av intryck utifrån och därför är det viktigt att unga vuxna och barn med könsdysfori får en så fullgod utredningsprocess som möjligt, men där barn också tillåts få vara barn.

Givetvis är det viktigt att unga vuxna och barn med oklar könsidentitet tillåts leva som den de trivs som och att det ska vara möjligt utan mobbning eller kränkande behandling. Om till exempel en kille eller tjej vill presentera sig som det motsatta könet, så är det helt okej. Det är däremot viktigt att varje barn och ung vuxen inte ska pressas att skynda på någonting som en eventuell könsdysforiutredning kräver, utan ska tillåtas att växa av egen kraft utan påverkan utifrån.

Ibland är barn bara just vad ordet antyder och då är det samhällets yttersta ansvar att inte uppmuntra något sett ur ett medicinskt- och/eller vårdsyfte, utan att det utom rimligt tvivel är fastställt att det är det här som man behöver innan könsbekräftande vård påbörjas.

SD vill:

att utredningen för barn och unga vuxna med könsdysfori ska vara noggrannare och där man tillåter barn att vara barn.

2.4.3. Könsbekräftande vård för unga vuxna

Sverigedemokraterna står upp för försiktighetsprincipen och att man ska vara vaksam på effekterna av beslut som tas. Det här är viktigt - inte minst sett ur ett barnperspektiv - då beslut vi tar kan påverka ett barns liv för alltid. Däremot är det också viktigt att poängtera att det är omoraliskt att neka någon vård på premissen att samhället bör vara just försiktiga, utan här gäller det att hitta en balans som på lång sikt kan fungera.

Under de senaste åren har en debatt blossat upp huruvida unga vuxna ska erbjudas könsbekräftande vård, däribland medicin för att pausa ens biologiska hormonproduktion, sk. stopphormoner. Det finns läkare som trätt fram som motsätter sig en sådan här behandling, men detsamma gäller läkare som istället finner effekten av samma behandling såväl ofarlig som reversibel och att det inte har några negativa effekter. Det är alltså just nu otydligt, trots att det inte finns någon bekräftad fakta för att stopphormoner är direkt farliga. Av debatten att döma så bör det istället vara en fråga om huruvida livskvaliteten förbättras eller inte vid en sådan behandling. Den rekommenderade tiden för att använda stopphormoner är högst två år. Det bör därför tillåtas från 16 års ålder och att övrig hormonbehandling kan erbjudas när man fyllt 18 år. En vuxen förstår de kort- och långsiktiga effekterna och kan därmed ta ett eget beslut. En 16-årsgräns innebär att behandlingen inte går över de rekommenderade två åren, där behandlingen inte ses som potentiellt farlig och permanent. Man ska dock vara öppen för att sänka åldersgränsen för stopphormoner om det finns klarlagd fakta att stopphormoners effekter är ofarliga vid längre tids användande. Tills dess måste vi vara ansvarstagande för att barn är barn och måste skyddas från det som kan ge permanent ånger och medicinska komplikationer i framtiden. Barn och unga ska innan det erbjudas stöd, även få hjälp med det så kallade remisser som underlättar det sociala könsbytet, exempelvis röstträning hos en logoped för att enklare kunna känna tillhörighet till önskat kön.

Könsbekräftande vård är på det hela taget ett livsval som ger permanenta effekter, men just stopphormoner är något som är reversibel och som räddar liv, varför det hade varit fel att fasa ut en sådan medicinsk intervention. Det finns statistik som visar att över 80 procent av transsexuella har haft självmordstankar och att ett snitt på runt 40 procent faktiskt har försökt att begå självmord. Samtidigt visar statistik att självmordstankar minskar med över 70 procent om unga vuxna med könsdysfori får behandling.

Om det hade skapats en medicin som minskar självmordstankar med över 70 procent så hade man hävdats att det var en mirakelmedicin. Med anledning av den här datan och sett ur ett vårdperspektiv så hade det därför varit omoraliskt att motverka en sådan behandling.

Trots att könsbekräftande vård inte ska motarbetas, så är det ändå viktigt att förstå att unga vuxna är barn och att medicinsk intervention som inte är reversibel bör utredas av samhället om det ska ges innan vuxen ålder. Det är därför viktigt att vi bör ha en gräns om 18 år innan icke-reversibel behandling erbjuds. Det är otroligt viktigt att vi som samhälle skyddar barnen mot det som kan ge permanent ånger. Samtidigt är det också av största vikt att man inte - som man gjort i andra delar av världen - fasar ut något som har bevisats bokstavligen räddar liv, varav stopphormoner bör tillåtas om grund finns för könsdysfori.

SD vill:

- att så kallade stopphormoner ska vara tillåtet för unga vuxna från 16 års ålder med könsdysfori.
- att icke-reversibel behandling inte ska tillåtas förrän 18 års ålder.

2.4.4. Ansvar för de som ångrar sig

I takt med att fler söker vård för könsdysfori så skapar det också utrymme för misstagande. Det finns flera exempel på människor med könsdysfori som har ångrat sig efter påbörjad- och/eller slutförd behandling och vill behandlas tillbaka till sitt biologiska kön. Det rör sig idag inte om många - man brukar säga 1 procent - men trots det så är det oroande, framför allt när det berör unga vuxna och barn. Det är därför viktigt att vi från samhällets sida utreder och försöker hitta svar på vad som kan ha gjort att människan behandlats fel.

Utredningsteamet för könsdysfori är idag överbelastade vilket visar på att den enskilt viktigaste åtgärden måste vara att minska vårdköerna och reducera antalet patienter. På så sätt utreds varje enskild behövande ordentligt och utan stress, något som skulle minimera ångerrisken stort. Däremot är det viktigt att ändå utreda om annat kan vara orsaken och hur man kan förebygga det i framtiden varav samhället bör tillsätta en statlig utredning om hur många det är som ångrar sig, i vilka åldrar man ser ångrande och varför. Utgångspunkten måste vara att förhindra onödigt lidande och att de som behöver könsbekräftande vård får det medan människorna som misstagit sig snabbt kan fångas upp.

SD vill:

att en statlig utredning bör tillsättas för att utreda hur många det är som ångrar sin könsdysforidiagnos och behandling, vilka åldrar det rör sig om och vad som är anledningarna.

2.4.5. Uppföljningsmodell för juridiskt könsbyte

Sällan har en diskussion varit så splittrande som den om att få plats en ny lag om juridiskt könsbyte. Det går att argumentera för att det oavsett ålder är upp till den egna individen att själv bestämma vilket kön han- och/eller hon känner sig tillhöra, men samtidigt finns det fortsatt ett nationellt ansvar att säkerställa att en ny lag om juridisk könsbyte inte används felaktigt.

Idag krävs det att man har fyllt 18 år och att man fått diagnosen transsexualism för att tillåtas ändra juridiskt kön. I ett ansvarssyfte så hade det varit rättvist att säga att nuvarande ordning är tillräcklig, samtidigt har man dock kunnat se att lagen som den är uppbyggd idag skapar lidande för människor vars enda önskan är att på riktigt kunna styrka att den han- och/eller hon känner sig som är den som människan också är, men som idag inte kan det på grund av de växande väntetiderna att få starta en

könsdysforiutredning.

Lagen om juridiskt könsbyte är alltså i nuvarande form inte rättvis, samtidigt bör en lagändring inte helt frångå det nationella ansvaret. Med anledning av hur situationen för de med könsdysfori idag är, med långa väntetider och utdragna utredningsprocesser, så bör lagen frångå kravet om att man ska ha en diagnos från transvården för att tillåtas ändra sitt juridiska kön. Samtidigt ska man också erkänna att det bör finnas ett nationellt ansvar att misstagande inte görs för barn, därav åldersgränsen om 18 år bör förbli ett krav.

Det hade därför varit lösningsorienterat med en uppföljningsmodell för juridiskt könsbyte för att underlätta för den som erkänner sig som det motsatta könet, samtidigt som det nationella ansvaret fortsatt finns kvar. En uppföljningsmodell hade inneburit att den som vill ändra sitt juridiska kön skickar in en ansökan och att den sedan ska följas upp med ytterligare en ansökan 6 månader senare för att könsbytet ska gå igenom. På så sätt förenklar man det juridiska könsbytet och frigör transvården ansvaret i ärendet, samtidigt som det är den vuxnes egna ansvar att ansökan är det som han- och/eller hon verkligen vill och önskar.

SD vill:

att processen för juridisk könsbyte ska bli underlättad genom en särskild uppföljningsmodell där en ansökan om byte frigörs från transvården och som är helt på den vuxnes egna ansvar.

— 2.5. HPV-vaccin till alla

Humant papillomvirus, eller HPV i folkmun, är ett smittämne som främst överförs genom sexuell kontakt och som har ett par hundra virusstammar. Det kan så lite som infektera vår hud, men kan också vara så förrädisk att det leder till cellförändringar och som värst cancer. Det kan alltså på många sätt vara en smitta som leder till svår sjukdom och även döden.

Idag erbjuds vaccination till alla barn, oavsett kön, som går i mellanstadiet. För kvinnor upp till 26 år erbjuds dock även en så kallad catch up-vaccination som är gratis, något som transpersoner som är av manligt kön vid födseln eller homo- och bikillar idag förnekas. Det här trots att människor som är HBT+ löper större risk att utveckla HPV-relaterad analcancer än biologiska kvinnor har att få livmodercancer, något som tyvärr få idag pratar om.

Det är orimligt att gruppen som löper störst risk att utveckla en farlig cancer av HPV också är den grupp som dels inte erbjuds vaccination gratis, men som inte erbjuds det överhuvudtaget om man är av äldre högre än den i mellanstadiet. Givetvis ska ordningen där biologiska kvinnor erbjuds HPV-vaccin fortsätta, men för att säkerställa att samhället gör allting för att skydda det vi faktiskt kan, så bör ordningen utökas så även transpersoner som är av manligt kön vid födseln eller homo- och bikillar erbjuds vaccination. På så sätt får man ett direkt skydd själv samtidigt som ett indirekt skydd skapas då potentiella sexpartners också är skyddade. Utöver det visar samhället dessutom att det som går att skydda också skyddas, vilket är något som Sverigedemokraterna har som en tydlig ledstjärna.

SD vill:

att HPV-vaccination fortsatt ska erbjudas alla på mellanstadiet, men att den sk. catch up-vaccinationen upp till 26 års ålder även ska inkludera transpersoner som är av manligt kön vid födseln eller homo- och bikillar.

— 2.6. Minst en läkare som har kunskap

En av de enskilt viktigaste uppgifterna samhället har är att hälso- och sjukvården ska ha god tillgänglighet och att alla ska bemötas likvärdigt. Den som söker vård ska alltså kunna känna full tillit när behovet finns och Sverigedemokraterna är och har alltid varit en höjd röst för att man ska få den bästa möjliga vården per skattefinansierad krona.

Idag börjar ens vårdresa vanligen inom den primära vårdsektorn, däribland vård- och hälsocentraler oftast är den första kontakten. Den ordningen behöver i sig inte vara otillräcklig, men då varje individ har sin egen unika situation så finns det absolut utrymme för förbättring.

Många människor som är HBT+ känner en oro när de ska kontakta vården, delvis på grund av ångesten som skapas om läkaren inte har förståelse för dess unika situation men också av rädslan att slussas vidare och vidare igen då kunskap många gånger saknas i vilken vård- och/eller vilket stöd människor som HBT+ behöver.

Vi ser behovet av att skapa ett nytt tillvägagångssätt, samtidigt som vi ser ineffektiviteten och resurs-slöseriet av att alla läkare och sjuksköterskor ska utbildas i vårdbehovet av HBT+personer, då många av dessa mest troligt aldrig kommer behöva praktisera den kunskapen i yrket. Istället hade en ordning där minst en läkare i respektive region med utrymme för fler erbjuds utbildning på arbetsplatsen, så att läkaren har fullgod kunskap i vården av människor som är HBT+ och lätt kan svara på frågor och koppla vårdsökande vidare till korrekt vårdenhhet. På så sätt minskar man också belastningen på vården i och med att frågetecknen försvinner, då en sk. HBT+läkaren har tillräcklig kunskap.

För många människor tar det emot att söka vård och för människor som är HBT+ är ångesten många gånger ännu större, något som givetvis ska ses som ett problem för en välfärdsstat som Sverige. Utgångspunkten måste vara att vården ska ha god tillgänglighet och att den som söker vård ska kunna känna full tillit när behovet finns.

SD vill:

att minst en sk. HBT+läkare ska finnas i varje region, så att dels människor som är HBT+ lätt kan få råd, stöd, vård och remisser till rätt adress, men också att man frigör arbetsutrymme för vård-enheterna då dessa inte har tillräcklig kunskap.

**TRYGGHET
GENOM LIVET**

Trygghet är en absolut faktor för att människor ska känna frihet. Det här är viktigt inte minst för människor som är HBT+ som olyckligen utsätts i större utsträckning för kränkande behandling, men där också rädslan för att bli utsatt för våld är större än den generella befolkningen. Det kan röra sig om rädslan av att bli utsatt för brott för att du håller din partner i handen eller om du är transsexuell och enbart lever ditt vardagliga liv. Oavsett i vilken form våldet kan förekomma eller hur den kränkande behandlingen ser ut, så ser Sverigedemokraterna att statens viktigaste uppgift bör och måste vara att garantera att medborgarna känner trygghet. Vi förstår också att människor som är HBT+ lever i en särskilt utsatt position och att samhället med kraft ska göra allting för att säkerställa dels att laglydiga människor känner trygghet, men också att brottslingar straffas hårt.

Frihet är inte bara att leva i trygghet, utan frihet är också att man ska tillåtas kunna leva som den man är. Att man ska kunna visa sin kärlek publikt oavsett om du är homo, bi och/eller trans. Givetvis vill Sverigedemokraterna vara en garant i det här arbetet så att alla människor kan känna tillit till rättsstaten och leva i trygghet. Man ska inte behöva gå runt och vara rädd i vardagen, utan våra grundläggande rättigheter ska förbli just grundläggande.

— 3.1. Kriminalisera omvandelseterapi

Länge har man vetat att omvandelseterapi används för att "bota" sexualitet och/eller könsidentitet. Trots att det är mer vanligt förekommande utomlands, så finns det bevis att det även tillämpas i Sverige. Många människor som är HBT+ tvingas hålla sin sexualitet hemlig på grund av rädsla för hur ens egen familj och släkt kommer agera och på så sätt försämrar livskvaliteten avsevärt, något som samhället bör motarbeta kraftigt. Allting annat ska ses som ett svek och ett reellt misslyckande från samhället.

Omvandelseterapi är en form av behandling som syftar till den falska inbillningen att man kan "kurera" en persons sexuella läggning eller könsidentitet. Många gånger straffas man hårt under en sådan behandling där tvång och kraftig övertalning som gränsar till hot förekommer. När människor, ofta förekommande unga, lever i vad som närmast kan beskrivas som total ofrihet i det svenska samhället, så är det dags att på riktigt fördöma omvandelseterapi och med kraft slå ut den behandlingen.

Sverigedemokraterna har all förståelse att livet för människor som är HBT+ många gånger är tufft samt att risken för att man utsätts för felbehandling är stor och oftast större än den generella befolkningen. Givetvis innebär det här också att samhället bör skicka tydliga signaler att det inte ska accepteras och att påtryckningar av ett kollektiv att avsäga sin sexuella läggning eller könsidentitet ska ses som en kriminell handling. Det är därför av vikt att man kartlägger var och hur det här bedrivs och att man erkänner omvandelseterapi som ett lagbrott, att där det går att bevisa att kränkande behandling och påtryckningar förekommit kollektivt för att "bota" sexuell läggning eller könsidentitet ska kriminaliseras.

— 3.2. Utvisning vid hatbrott mot HBT+personer

En fråga som stått särskilt i fokus under de senaste åren är huruvida när en utländsk medborgare ska kunna beslutas utvisas från Sverige. Givetvis är det en fråga för domstolen att avgöra, men idag finns det inget krav på domstolsväsendet att pröva utvisning i fall om hatbrott, däribland brott mot människor som är HBT+ ingår.

Brottslighet mot människor som är HBT+ med ensam anledning att personen är just det är avskyvärt och ska fördömas hårt. Det går inte beskriva överklighetskänslorna en människa tvingas genomlida när denne utsatts för exempelvis ett våldsbrott enbart på grunden av att människan är HBT+ och bara vill leva som den är eller älska den de vill.

En sådan brottslighet ska alltså ses med extra fördömande ögon och bör straffas hårdare. De senaste decenniernas invandring har inte bara resulterat i att samhället har splittrats på många sätt, det har också skapat utrymme för åsikter och värderingar som inte ställer upp på det svenska sättet att leva. Den svenska grundprincipen, att människan ska tillåtas älska den de vill och vara den de är, ses många gånger som smutsigt och vederstyggligheter i andra länder. Givetvis ska man våga påstå att enbart för att en människa byter mark under fötterna, så innebär det inte att djupt rotade värderingar per automatik försvinner.

Invandrare som kommer till Sverige ska ges chans att lära om och skriva under på svenska värderingar, men vid tillfällen där man överskrider gränsen och faktiskt begår ett brott med hat som grund på grund av sexuell läggning eller könsidentitet, så bör det rimligen vara en självklar ståndpunkt att öppna upp för utvisning. Det bör alltså därför göras en ny bedömning där man landar i att domstolen har en skyldighet att i samtliga fall där det handlar om ett hatbrott pröva utvisning som påföljd, då det så tydligt går emot en av de självklaraste samhällspelar vi har i Sverige.

— 3.3. HBT+säkra zoner

Sverige har länge och med stolthet bevakat idén att människan dels är stöpt i olika former, men också att man tillåts älska den man vill och att det här är en idé som ska värnas. Det här är inte en fråga om vänster eller höger, liberal eller konservativ, utan det här är något som det svenska samhället alltid har stått upp för, såväl i modern tid som historiskt. Givetvis är det här en grundprincip som Sverigedemokraterna också står upp för och värnar.

Sverige har länge betraktats som, i förhållande till andra länder, ett säkert land för människor som är HBT+ och där man som enskild homo, bi- och/eller transperson har vetskapen att stöttning finns om man behöver det i tider av rädsla och otrygghet. Däremot vet vi idag att samhället tyvärr har förändrats och där människor som är HBT+ tvingas trava genom livet med just en känsla av rädsla och otrygghet och där människor som är homo, bi- och/eller trans mer ofta än sällan tittar bakom sig på vägen hem.

Det är det svenska samhällets enskilt viktigaste uppgift är att beakta medborgarnas säkerhet och trygghet och det här inkluderar inte minst människor som är HBT+ som tyvärr fortsatt är en utsatt grupp. Homo, bi- och transfobi finns fortfarande kvar och det är något som helt går emot den svenska grundsynen på människan. Med anledning av det här är det såklart viktigt att politiken sänder signaler att trygghet ska råda för varje enskild medborgare, vare sig man är HBT+ eller om man inte är det, men där vi ser att det finns utrymme att göra mer så att människor som är HBT+ kan känna frihet på riktigt. På grund av det hade det varit i nationens bästa intresse att undersöka möjligheten att införa sk. säkra zoner i samhället där tryggheten ska vara extra kännande. Det kan röra sig om fler poliser vid och runt omkring pubar och bargaror där många människor, särskilt där HBT+personer och andra utsatta grupper, ofta vistas eller mer kameraövervakning och upplysta gator till och från kända mötesplatser. Med ett upptrissat våld i vår omvärld där vi bland annat har sett massskjutningen på en bargata i Oslo och på en pub i Bratislava, så är det minsta politiken kan göra att tydligt markera att vi inte tolererar hatbrott och att vi gör allt för att förhindra att det ska ske även här hemma i Sverige.

— 3.4. Nationell app för rapportering av trakasserier och hatbrott

Idag är hatbrottsstatistiken i Sverige inte tillräckligt uppdaterad. Många brott mot människor som är HBT+ anmäls dessutom inte till polisen, vilket gör det svårt att säga exakt hur utbrett våldet är. Det som däremot går att se är att den "självuppfattade utsattheten" hos människor som är HBT+ fortsätter att öka.

Att den självuppfattade utsattheten är större än inflödet polisanmälningar är ett problem. Delvis resulterar det här i att många gärningsmän fortsatt får gå fria i samhället där de kan begå nya brott, men det pekar också på att systemet inte skapat tillräcklig tillit.

Det är tydligt att det behövs ett nytt verktyg för Polisen att komma underfund med hur många det är som utsätts för trakasserier och hatbrott, samtidigt som vi måste hitta en väg så att människor som är HBT+ vågar lita på att polismyndigheten tar den här typen av brottslighet seriöst och gör någonting åt det.

Tekniken och kommunikationsmöjligheterna utvecklas hela tiden och idag har i stort sett varenda människa tillgång till mobiltelefon. Samtidigt är det tydligt att människor som är HBT+ skulle välkomna en enkel metod att rapportera trakasserier och brottslighet de utsätts för, då många idag inte är bekväma att kontakta polisen. Många har inte heller förståelse för vilka deras rättigheter är, att de kommer bli tagna seriöst eller att rapportera en brottslig händelse spelar roll i polisens fortsatta trygghetsarbete. Inflöde av polisanmälningar och information av brottslighet är nyckeln att kunna förändra och då behöver vi hitta en lösning så att fler anmäler, utan att tvinga på ett brottsoffer att kontakta polisen när denne uppenbart inte vågar eller litar på att man blir tagen seriöst.

Med anledning av det här så hade en nationell app uppmuntrat människor som är HBT+ att våga kliva fram och även gjort det enkelt att rapportera händelser, såväl som offer eller som vittne. En sådan app skulle möjliggöra för människor att rapportera hatbrott, antingen mot sig själva eller för någon annans räkning. Det skulle resultera i att fler rapporterar händelser och på så sätt skapa en mer tydlig bild av hatbrott i Sverige. Utöver det skulle även en sådan app kunna innehålla viktiga nummer till bland annat polis, stöd- och/eller självmordslinje men också information om ens egna rättigheter, vilket Sverige-demokraterna ser som en tydlig markör att vi tillsammans kan besegra den här samhällsutvecklingen.

■ 3.5. Dubbelt straff för hatbrott

Sverige ska vara ett föregångsland, inte bara när det gäller att beakta HBT+människors rättigheter, utan även att deras trygghet ska garanteras.

Brottslighet och våld som sker på grund av att en människa exempelvis ingår i ett samkönat äktenskap eller är transperson ska ses som särskilt avskyvärt och fördömas kraftigt. Det går inte beskriva överklighetskänslorna en människa tvingas utstå när denne utsatts för exempelvis ett våldsbrott. Desto mer påtagligt blir det för en människa om brottet sker enbart på grund av att människan är HBT+ och bara vill leva som den de är.

Idag finns det redan riktlinjer för domstolsväsendet huruvida de kan tillämpa straffskärpning om det går att bevisa hatbrott. Problemet är att straffmätningen och påföljdseftergiften är en rörlig skala och att det blir upp till domstolen att avgöra allvarlighetsgraden vid en sådan brottslighet. Det är Sverigedemokraternas bestämda uppfattning att om man exempelvis begår ett grovt våldsbrott på grund av en annans människas sexuella läggning eller könsidentitet ska bestraffas mycket hårdare för att tydligt signalera att samhället tar avstånd från det här.

Oavsett om brottsligheten ses som ringa, grovt eller av normalgraden, så ska hatbrott ses som grövre brottslighet och resultera i en strängare påföljd, då det så tydligt går emot en av de självklaraste samhällspelarna vi har i vårt land.

Det bör därför bli en fråga att bordlägga att hatbrott ska landa i en dubbel påföljd, där exempelvis en misshandel som kan ge två års fängelse per automatik skulle ge fyra år om hatbrott är bevisat. Därigenom visar samhället tydligt vems sida man står och att brottsoffers ställning alltid går före lagöverträdare.

SD vill:

- att omvändelseterapi eller annan kollektiv påtryckning som syftar till att få en människa att avsäga sig sin sexuella läggning eller könsidentitet, ska ses som en brottslig handling och kriminaliseras.
- att domstolsväsendet ska ha som krav att pröva utvisning i fall om en invandrare begår hatbrott, däribland brott mot människor som är HBT+ ingår.
- att det ska införas sk. säkra zoner i samhället där tryggheten ska vara extra kännande. Det kan röra sig om fler poliser vid och runt omkring pubar och bargator där många människor vistas och särskilt där HBT+ och andra utsatta grupper ofta vistas, eller mer kameraövervakning och upplysta gator till och från kända mötesplatser.
- att det som ett steg att få en mer tydlig bild av hatbrott ska skapas en nationell app som ska uppmuntra människor som är HBT+ att våga kliva fram med information, men även göra det enklare att rapportera händelser, vare sig om det är som brottsoffer eller för någon annans räkning.
- att hatbrott, oavsett om brottet bedöms som ringa, grovt eller normalgraden, ska straffas strängare och ge en sk. dubbel påföljd.

**EU OCH
INTERNATIONELLT**

Sverigedemokraterna har i grunden en skeptisk inställning till EU, men har på senare tid valt att ha en mer konstruktiv hållning gentemot medlemskapet. Vi ser att EU i dess nuvarande form är den enda realistiska samsarbetsformen för europeiskt samarbete. Sverige ska givetvis som medlem i EU vara en stark röst inom unionen för att verka för svenska intressen, samtidigt som vi som medlem också måste acceptera de fördrag som vi har ingått för att bli medlemmar.

Sverige som land är en stark anhängare av frihandel och har en lång tradition av att ge internationellt bistånd. Det är en självklarhet att Sverige, som både handelspartner och biståndsgivare, ska kunna ha tydliga krav för att ingå handelsavtal och för att ge bistånd. Ett tydligt krav som bör beaktas både när det kommer till handelsavtal och biståndspengar är HBT+rättigheter. Det är inte rimligt att Sverige ger bistånd till länder som straffar homosexualitet med döden.

A.3. Nej till fortsatt utvidgning av unionen

Sverigedemokraterna ser problem med att fler länder vill ansluta sig till den europeiska unionen. Detta för att det bara väger för fortsatt marktväxling till B-läge, men också för att värdena som styr på mänskliga rättigheter, regler över tillståndet.

Länder som Serbien, Ukraina och Moldavien för att nämna några exempel, kräver rättigheter för människor som är HBT+ och det har det Sverige och EU är med mycket ströande åsön. Givetvis ska varje land i Europeiska unionen ha samma regler och ges möjlighet att stärka sina mänskliga rättigheter. Men det är samtidigt viktigt att upprätthålla fördraget om den europeiska unionen och de internationella värdegrundarna på något sätt i förhållande till de staterna. En utvärdering från 2014 på ett direkt för Sverige och EU i förhållande till de staterna. Sverigedemokraterna vill att de

— 4.1. Svenska föräldrar- och äktenskap ska erkännas i hela EU

Sverigedemokraterna bekänner att den europeiska unionen inte ska inskränka det enskilda landets självbestämmande. Varje EU-land måste alltså tillåtas ha sin egen nationella och politiska process för att, som till exempel, ändra sin familjelagstiftning. Däremot ska bärande principer och själva kärnan för unionen gälla alla EU-medborgare.

Den fria rörligheten är en grundprincip för den Europeiska unionen, men för människor som är HBT+ så är den fria rörligheten idag delvis begränsad. Registrerade äktenskap för samkönade par erkänns inte i alla EU-länder och inte heller samkönade föräldraskap.

Sverigedemokraterna anser att vi inte ska inskränka ett annat lands självbestämmande, men samtidigt ska man som medlem i EU ställa upp på överenskommande grundprinciper. Själva idén om en europeisk union är att det ska vara samarbete och att grundläggande rättigheter ska gälla. Med anledning av det vill vi att äktenskap som ingått i Sverige ska erkännas i hela EU och att samkönade äktenskap ska likställas med alla andra. Vi anser även att samkönade föräldraskap ska erkännas. Det är oerhört viktigt att värna barnperspektivet. Ett barn ska ha rätten att kunna behålla sina båda föräldrar som juridiska vårdnadshavare/föräldrar om familjen flyttar till ett annat EU-land, även om barnet har samkönade föräldrar. Utgångspunkten måste vara att den fria rörligheten ska gälla alla EU-medborgare.

— 4.2. Dra in biståndet till homo- och transfientliga länder

Sverige är på många sätt ett föregångsland när det kommer till att stå upp mot förföljelse av människor på grund av deras sexuella läggning eller könsidentitet. Runt omkring i vår omvärld inskränks dock fortsatt grundläggande rättigheter för människor som är HBT+ och det finns ingen som helst trovärdighet att i Sverige kritisera den här diskrimineringen för att sedan betala ut enorma bistånd till dessa länder.

I vår omvärld går det fortsatt att ta del av vedervärdig läsning, där länder behandlar homo, bi- och transsexuella omänskligt. Tjetjenien och Uganda för att nämna några exempel har mottagit stora biståndsbelopp från EU och därigenom Sverige, samtidigt som Uganda straffar homosexuella med döden och i Tjetjenien fängslar, men även torterar.

Sverige ger ut bistånd till flera länder där homosexualitet och att vara transperson är kriminaliserat. Ordningen är inte acceptabel och därför bör biståndet till länder som fortsatt diskriminerar människor som är HBT+ kapas och dras in helt. Det är viktigt att Sverige fortsatt står upp för homo- och bisexuella och transpersoners rättigheter, såväl här hemma som överallt i världen.

— 4.3. Nej till fortsatt utvidgning av unionen

Sverigedemokraterna ser problemet med att fler länder vill ansluta sig till den europeiska unionen. Delvis för att det banar väg för fortsatt maktförskjutning till Bryssel, men också för att värderingar och synen på mänskliga rättigheter tippar över till öststaterna.

I länder som Serbien, Moldavien och Nordmakedonien, för att nämna några exempel, inskränks rättigheterna för människor som är HBT+ och det här bör Sverige och EU se med mycket oroande ögon. Givetvis ska varje lands självbestämmande värnas och ges möjlighet att stärka sina mänskliga rättigheter, men det är samtidigt orimligt att uppmuntra fortsatt utvidgning av den Europeiska unionen när de västerländska värderingarna på många sätt står i direkt konflikt med öststaternas. En utvidgning hade alltså på ett direkt sätt äventyrat våra rättigheter, något som Sverigedemokraterna motsätter sig stort.

4.4. Handelsavtal ska beakta HBT+rättigheter

I vår omvärld inskränks på många sätt rättigheterna för människor som är HBT+ och frågan bör lyftas varje gång Sverige ingår nya handelsavtal. För Sverigedemokraterna är det självklart att handel mellan länder är någonting positivt, samtidigt anser vi att det måste finnas en garant för att man säkrar frihet och mänskliga rättigheter för hela Europas befolkning innan ett nytt handelsavtal antas, därav rättigheter för människor som är HBT+ ska lyftas varje enskild gång Sverige ingår nya handelsavtal med ett annat land.

SD vill:

- att äktenskap som ingåtts i Sverige ska erkännas i hela EU och att samkönade äktenskap ska likställas med alla andra.
- att erkända samkönade föräldraskap i Sverige ska erkännas i hela EU.
- att biståndet till länder som fortsatt diskriminerar människor som är HBT+ kapas och dras in helt.
- att vi inte fortsatt ska utvidga den europeiska unionen till öststaterna då dessa länders värderingar och rättigheter står i direkt konflikt med de västerländska.
- att rättigheter för människor som är HBT+ ska lyftas varje enskild gång Sverige ingår nya handelsavtal med ett annat land.

INVANDRING
OCH INTEGRATION

INVANDRING OCH INTEGRATION

Sverige har under decennier haft en invandringspolitik som har lett till segregation, parallellsamhällen och att nya kulturella värderingar som inte är förenliga med svenska värderingar har tillkommit. Sverige har tagit emot en stor invandring från länder där homosexualitet och transsexualism anses som avskyvärt och straffas hårt och ibland till och med döden. Det är viktigt att från samhällets sida tydligt visa att dessa avskyvärda värderingar inte är svenska värderingar. I Sverige får man vara HBT+person och det ska vara tryggt och säkert.

— 5.1. Obligatorisk kurs i HBT+rättigheter för invandrare

Sverigedemokraterna vill stå upp för att människan ska tillåtas älska den de vill och vara den de är, här hemma och överallt i världen. I många länder ses dock det här många gånger som smutsigt och vederstyggligheter, något som ska fördömas på alla plan.

Det ska inte ses som en nyhet att Sveriges syn på människan på många sätt är undantaget och inte regeln. Sverigedemokraterna erkänner att det inte är konstigt att hävda att människor inte ändrar djupt rotade värderingar bara för att de byter mark under fötterna.

Med anledning av det är det därför av vikt att man inför en obligatorisk sk. samhällskurs där man bland annat tydligt redogör för HBT+rättigheter och att man i Sverige tillåts älska vem man vill och att transpersoners rättigheter ska likställas med alla andra, såväl som klargör att överträdelser av det här straffas hårt.

SD vill:

att det ska införas en obligatorisk kurs i HBT+rättigheter för invandrare där homo, bi- och transexuellas rättigheter tydligt klargörs.

JOHAN NISSINEN

EUROPAPARLAMENTARIKER **SVERIGEDEMOKRATERNA**

@sdnissinen

@nissinenjohan

@johannissinenmep

@JohanNissinen

@johannissinen